

MÉS INFORMACIÓ

<https://www.lavanguardia.com/cultura/libros/20130212/54366628174/alan-bennett-emergieran-vidas-secretas-habria-terremoto.html>
<https://www.lrb.co.uk/contributors/alan-bennett>

BIBLIOTECA | ALPICAT
SANT BARTOMEU

Plaça Països Catalans, 1
ALPICAT
Tel. 973 73 77 28
Whatsapp 606 12 78 33

A/e:

biblioteca@alpicat.cat

Web:

<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:

<http://argus.biblioteques.gencat.cat>

<http://atena.biblioteques.cat>

HORARI

De dilluns a divendres de 8:30 a 20:30

Bústia exterior de retorn de préstec

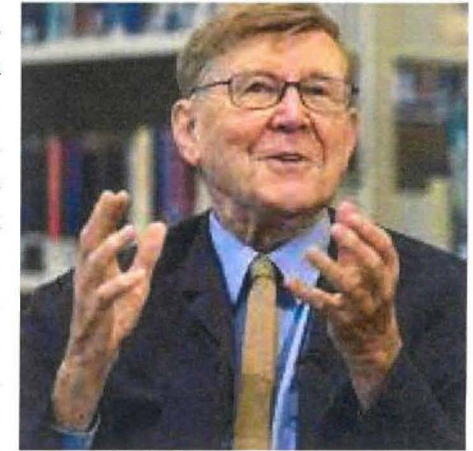
Ens trobem el dia:

28 de setembre de 2023, 21:15 h.

Moderador: Andreu Loncà

ALAN BENNETT

Indecències

Anys enrere, un professor particular d'anglès em feia llegir uns monòlegs de l'escriptor Alan Bennett, d'un recull anomenat Talking heads - caps que parlen-, i després els miràvem en vídeo, en una filmació de la BBC. El doble exercici m'ajudava a millorar l'oïda i l'accent anglesos, i de passada m'acostava a una cultura. Els monòlegs, interpretats per actrius tan populars com Maggie Smith i Julie Walters, estaven escrits amb una llengua rica i alhora molt viva, i solien ser misteriosos o amb un final inesperat. Ara, 30 anys més tard, la BBC els ha filmat de nou amb unes altres actrius, i el resultat es pot veure amb molt de gust a Filmin. Les interpretacions d'Imelda Staunton, Kristin Scott Thomas o Jodie Comer actualitzen uns textos enginyosos i agraïts, i són un bon reflex de les virtuts d'Alan Bennett. Nascut el 1934, Bennett té al darrere una obra molt àmplia i només coneixem la punta de l'iceberg. Els seus referents estan lligats als costums de la societat anglesa i sovint no se'l tradueix per por d'un excés de localisme. És, en part, una apreciació esbiaixada, perquè té un estil planer, irònic i penetrant, i es fa llegir sempre. De fet, es fa llegir, escoltar i veure, perquè Bennett ha escrit teatre, ràdio, guions de cinema i televisió, dietaris i narracions. Bennett va d'un gènere a l'altre, d'un mitjà a l'altre, de manera molt fluida. La seva narrativa beu de la mateixa fascinació pel gènere humà, sempre amb un punt descregut, de sàtira, fins i tot de perplexitat, tant si fa ficció com si explora la memòria personal. Un bon exemple és *La dama de la furgoneta*, la història real sobre la seva relació amb una rodamon que es va instal·lar davant de casa seva -i després al seu jardí- amb una camioneta. Fins i tot quan la protagonista és la reina Elisabet, com a *Una lectora poc corrent*, Bennett no s'allunya del seu registre fofeta i alhora amable.

Jordi Puntí. 2020

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

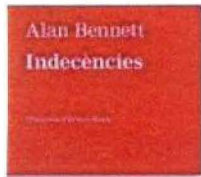

Diagrama - Espècies

Tot i que Alan Bennett no va començar a publicar narrativa fins fa relativament pocs anys, és un veterà autor teatral, de qui a Barcelona vam poder veure *Els nois d'història*, dirigida i interpretada per Josep Maria Pou. També és molt recomanable l'edició en devedé dels texts dramàtics que va escriure per a televisió, on a més d'un parell de monòlegs antològics hi trobem una peça sobre Proust, interpretada per Alan Bates (de qui Bennett era gran admirador i a qui considerava, crec que amb raó, un dels actors anglesos més infravalorats), i una altra sobre Kafka amb Daniel

Day-Lewis. La seva novel·la més coneguda en català és *Una lectora poc corrent*, en què relata la inversemblant i sobtada afició per la lectura de la reina d'Anglaterra, afició a la qual arriba, com acostuma a passar en el món anglès, per no quedar malament. En aquesta novel·la curta, igual que en les seves peces sobre Proust i Kafka, Bennett demostra l'habilitat per observar des d'un punt de vista inesperat, per ficar-se en vides prou conegudes aportant algun detall imaginatiu que ens mostri la seva essència sense caure en el tòpic. Amb Empúries també ha publicat *Amb una mà al davant i l'altra al darrere* (2012).

Indecències reuneix dues novel·les curtes o relats llargs que tenen en comú la cosa més indecent del món: el sexe. (I em pregunto si no hauria estat millor traduir el títol original, *Smut*, per una paraula més contundent, com *Grolleries* o *Brutors*). En el primer relat, el més llarg, titulat *El rejuveniment de la senyora Donaldson*, ens relata la curiosa història de la tal senyora Donaldson, que, després de la mort del marit, troba una ocupació remunerada (el difunt no la va deixar gaire ben arreglada) com a "representadora" de malalties en un hospital veí (potser alguns recordaran el personatge de Kramer de la sèrie *Seinfeld* fent el mateix en un episodi), un ofici que exerceix amb tanta traça que acaba sent la representadora més valorada pel doctor Ballantyne, que, a més, també valora la seva part més carnal.

Potser algú dirà que és fàcil fer humor en un hospital, però és que Bennett ho fa molt bé, i li permet mostrar-nos aquesta nova fornada de metges que ara surten de les facultats (i que potser més d'un s'ha trobat a l'ambulatori) amb potser bona preparació tècnica, però poca volada humana. Però no hi ha res groller en tot això. La grolleria ve de la banda de l'altra activitat de la senyora Donaldson: també lloga habitacions. I té com a llogaters una parella joveneta que li proposen una cosa bastant singular: com que sempre van curts de diners, ¿li podrien pagar en espècies? I aquestes espècies, més contemplatives que altra cosa, fan que evoqui les seves relacions amb el difunt senyor Donaldson: "Les poques nits (i sempre eren nits) en les quals la senyora Donaldson havia tingut ocasió de cridar, el senyor Donaldson havia hagut de parar, perquè deia que allò el distreia". I sense desvejar res més, només afegiré que la senyora Donaldson acaba rejuvenint.

L'empara de la senyora Forbes és una perfecta mostra de l'art que millor domina Bennett: l'el·lipsi. És tal la seva habilitat que només necessita 55 pàgines per contar la història d'un gran narcís, Graham Forbes, un bisexual que quan fa l'amor ha de tenir sempre un mirall a la vora, perquè sap que, dels dos, és a ell a qui més paga la pena mirar. Però el seu matrimoni amb la Betty, una noia molt menys atractiva (i una mica més gran) que ell, el portarà a conèixer els plaers de la vida conjugal, en una paròdia de matrimoni en què serà ella qui al final farà valer un element que ell havia passat per alt: la intel·ligència. I, per contrast, serà l'estúpida del Graham el que el portarà a acabar sent víctima d'un xantatge. L'habilitat amb què està trenada la història, els hilarants diàlegs, la caracterització ràpida, demostren una vegada més que la brevetat és sempre una virtut.

I acabaré amb un presagi: no crec que aquest 2013 ens porti res més divertit i brillant que aquestes dues novel·les curtes, servides amb una traducció d'Ernest Riera que hi reproduceix perfectament la ironia i l'estil juganer de Bennett.

Llegim 23/03/2013

Grolleries de la vida moderna

Damià Alou